

[Chr. Christensen]

være vanskelig at klarlægge, men elevernes holdning til faget, ønsket om en fritime samt pres fra klassens toneangivende elever er sikkert afgørende faktorer. Resultatet bliver, at mange elever ikke møder den kristne kultur, som i mere end tusind år har været samfundets grundpille. Rækkevidden heraf blev klart understreget af konsulent i kristendoms-kundskab ved Århus skolevæsen, hr. Ejvind Nielsen, der til Jyllands-Posten den 25. november 1979 sagde, at det er ganske væsentlige ting, børnene går glip af, når de dropper kristendomsundervisningen. Man kan overhovedet ikke indføre eleverne i nordisk og vesterlandsk kultur uden at komme ind på kristendommen, og uden undervisningen i kristendom med dens svar på mange væsentlige livsspørgsmål kan man i hvert fald ikke tale om den alsidighed, som fremholdes i skolens formålparagraf. Jeg er enig i disse betragtninger. Det var baggrunden for mit spørgsmål til undervisningsministeren desangående før jul. Folketinget undgår ikke en afklaring her.

En menneskelig, en kulturel, en kundskabsmæssig styrkelse af folkeskolen er mit ønske for skolen, og denne styrkelse kan nok bidrage til bedre forståelse for ansvarlighed og disciplin, hvilket igen kan modvirke den foruroligende stigning i tidens voldsmentalitet. Det kristne livssyn, kærlighed og respekt for hjemmet som værdigrundlag og egenskaber som pligtfølelse, ordholdenhed og ansvarsfølelse må være bærende for vor skole, hvis den fortsat skal være et sted, hvor det er godt at være.

Alfred Hansen (DR):

Jeg synes måske ikke, det er det mest heldige emne, fremskridtspartiet har valgt for denne debat, fordi man bl.a. tager to ting frem, som man fastslår som en kendsgerning, nemlig at der er et dårligt arbejdsklima, og at der ingen disciplin er – eller i hvert fald, at hvis den er der, er den meget mangelfuld. Det er indeholdt i formuleringen, når man spørger: »Hvad vil ministeren gøre for at forbedre arbejdsklima og disciplin i folkeskolen?«

Det havde nok været mere interessant og mere relevant, hvis man havde fået mulighed for at drøfte, hvad vi vil med folkeskolen, eller drøfte folkeskolens mange opgaver og

generelle problemer. Debatten har dog vist, at man ikke konsekvent har holdt sig til selve forespørgslens emne, og det skal jeg ikke belage.

Vi må ikke lukke øjnene for skolens reelle problemer. Der er opgaver, der skal løses; de er alsidige, og de er mangeartede. Der er forstyrrelse i den danske folkeskole som følge af, at man har mange sociale opgaver at løse – opgaver, som ikke kendtes på tilsvarende vis for 20-30 år siden. Lærernes arbejdsvilkår og mangelfulde videreuddannelsesmuligheder er også en af årsagerne til, at den måske ikke fungerer så godt, som mange kunne ønske sig. Børnenes baggrund både socialt og økonomisk spiller ind. Børnenes indstilling til folkeskolen, før de kommer der. Der er nok børn, hvis forældre ikke bakker skolen op i arbejdet på den måde, som lærerne måske kunne ønske sig. Det er min opfattelse, at lærerne har langt mere arbejde med at føre samtaler med forældre nu end tidligere og på en langt mere utaknemlig baggrund.

En ting må vi gøre os klart, og det er, at udviklingen går langt, langt hurtigere i folkeskolen, end skrivebordspædagogerne forestiller sig, og end de har mulighed for at følge med i. Jeg synes nok, hr. J. K. Hansen lever i en romantiseret forestilling om en problemfri skole. Om det så er bevidst eller ubevidst, at hr. J. K. Hansen forsøger at negligere problemerne og undgår at gå ind i en debat og analysere, hvorfor disse problemer eksisterer, så koncentrerede hr. J. K. Hansen sig om det ene, at det gik ganske udmærket. Ministeren koncentrerede sig om, at vi havde afstukket rammerne her i folketinget, og så kunne man bare løse problemerne derude i kommunerne. Spørgsmålet er, om de rammer, som vi fra folketingets side har givet vor folkeskole at fungere inden for, er tilfredsstillende.

Vi må i folkeskolen skabe grundlag for at tilgodese det enkelte barns individuelle behov og anlæg. Det er uhyre farligt, hvis vi forestiller os hele elevskaren i en skole som én samlet fast masse. Der er også her i folketinget medlemmer, som ønsker en ensartet uddannelse for alle. Vi skal igennem den samme maskine, de samme påvirkninger, det samme, vi skal leve op til. Dette er en total misforståelse af tingenes tilstand. Mennesker er forskellige, børn er forskellige, har forskellige anlæg, evner, behov og interesser, og vi må bl.a. i folkeskolen forsøge at leve op til